

XXIX

Фреди Саймънс беше изгонен от Евектос Свобоен Ублесос защото, както знаете, той беше нарушил свещените неизменяеми принципи на тази страна, която му беше дала гостоприемството си. Но щом става въпрос за противоречие с идеите на свръхсвободата, не може да става и дума за гостоприемство.

Телеграфните агенции загърмяха от сензационната новина, вестниците и списанията в цял свят имаха учудени заглавия, десетки научни дружества се надпреварваха да правят на изгонения от рая предложения да работи за тях.

Но Фреди Саймънс остана глух към всичко. Разочарован, той се затвори в скромния си дом на Юкон и там се отдаде на песимистични размисли. По цели дни той стоеше в едно положение, без да се помръдне, нито обядваше, нито вечеряше. Вечер заспиваше, тъй както е седял през деня. Този човек, който премина стотици мили през ледената пустиня, запазвайки висок духът си, изпадна в униние.

И така, остана около два месеца в една летаргия, в едно безразличие към света. Тъкмо когато му се искаше да се махне отново от Аляска, на входната врата се позвъни. Фреди прокле в ума си този който го безпокоеше и отиде да отвори. На входа стоеше капитан Валтер Гюнтер!

Фреди изведнъж забрави всичко, бодростта му се възвърна и той стисна здраво ръката на капитана.

Когато влязоха вътре, седнаха, и след като се успокоиха, започнаха разговор.

- Виждам, че не си добре – започна пръв Валтер Гюнтер, – отслабнал си, станал си скелет. Не е трябвало да вземаш толкова присърце, че са те изгонили от онази страна. Да не би да се те изгонили от рая!

- Не, не от рая, изгониха ме от света! – намръщи се от лошия спомен Фреди.

- Как от света? – учуди се Капитанът.

- Накараха ме да намразя целия свят - злобно изрече Саймънс. - Но те са виновни, защо ще мразя другите хора? За тяхната свобода не бих дал нищо, ако знаех, че са такива!

- Успокой се сега, всичко е свършено. Аз идвам от името на Симон Бланк, който те моли да отидеш при него. Вярвам, че няма да се разочароваш от тях. Аз ти гарантирам за това! – убедително му каза Гюнтер.

- Щом казваш, ще отида. Аз и без това мислех да се махна оттук. Съседите ми постоянно ме безпокояха, особено красивата им дъщеря, мъчеше се да ме съблазни. Във всеки случай, за такова глупаво момиче не бих се оженил - каза Фреди отегчено. - Ох, пак звънят, те са! По дяволите тези натрапници!